

paa Malegaardenes Fangeside og mindst 25 Favne paa den anden Side. Fiskerne derne demene, at 200 Alen, der jo omtrent svare til de 75 Favne, kunde være en passende Afstand paa Fangesiden, men hvad de navnlig vilde sætte Pris paa, var, som sagt, at der blev noget bestemt at holde sig til. Og saa ønske de for øvrigt ikke blot, at der blev truffet en fast Afstandsbestemmelse fra de faststaaende Naleruser, dem, der ere udsatte i Forbindelse med Malegaarde og Nalestader, hvis man overhovedet vil bibeholde Begrebet Nalestade, men ogsaa, at der blev truffet en lignende Bestemmelse med Hensyn til den Nærhed fra fritstaaende Naleruser, uden for hvilken man har Lov at fiske. Der er der nemlig intet som helst nu; har en Fisser udsat fritstaaende Naleruser, kan en anden komme og sætte sine lige saa nær paa den forfiskes, som han har Lyft til. At dette volder Riv og Strid, vil enhver kunne forstaa, og derfor ønsker man ogsaa, der her maatte blive fastsat en lignende Afstand som ved de faststaaende. Det er heller ikke noget enestaaende i Fiskeriloven, at man har saadanne Afstandsbestemmelser. Jeg skal nævne §§ 12 og 13. Der findes Afstandsbestemmelser fastsat fra Bundgarn i § 12 og fra Fjordes, Naers og Bæltes Runding i § 13 — men en Bestemmelse, der synes mig særlig at pege i den Retning, jeg her omtaler, er § 25 om Fiskeriet i Vamsfjorden; thi der er netop fastsat en bestemt Afstand — af 100 Favne — fra allerede udsatte Fiskeredstaber, inden for hvilken der ikke maa fiskes af andre. Det er en saadan Bestemmelse, om end ikke just saa lang en Afstand som de 100 Favne, som Fiskerne derne vilde sætte særlig Pris paa at saa indført, ogsaa med Hensyn til fritstaaende Naleruser, altsaa Naleruser, der ikke ere udsatte i Forbindelse med Malegaarde eller Nalestader. — Endelig vil jeg tillade mig at gøre en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister, for saa vidt der bliver Tale om at revidere Bekendtgørelsen af 29de Jan. 1890 om de laase Vande. At dette Spørgsmaal om Laasning af Vande mange Steder i Vandet har givet Anledning til Misforståelse, er noget, der blev stærkt fremdraget under Forhandlingen i Fjor. Det, Fiskerne, paa hvis Begne jeg taler, andrage om og ere misforståede med, er ikke, at der er laaset for meget derne, men snarere, naar der overhovedet skal laases, at der er laaset for lidt. Det er dem ikke klart, hvad Meningen er med at laase den indvendige Del af Præsto Fjord langs Lillestranden, naar Indløbet dertil mellem Feddet og Koneklint — som er meget smalt — ikke er laaset. Naar altsaa enhver har Lov at ligge

der og strabe, saa Bunden er saa glat som en Tallert, siges der, er der ikke megen Mening i, synes det, at laase Bunden af Fjorden; thi saa kan overhovedet de Fisk ikke komme derind, som man ønsker ikke blot skulde komme derind, men ogsaa have Fred derinde. Man henstiller derfor, om der ikke kunde træffes Foranstaltninger til, at en saadan Strabning af dette Indløb ikke fandt Sted; thi saa er Laasningen uden al Nytte. Og samtidig finder man, der ogsaa burde fastsættes Forbud mod saadan Strabning af Ulfshalen og Ulfshund, fordi denne Strabning i disse smalle Farvande mellem de større Vande ødelægger langt mere, end den burde. — Det var disse Henstillinger, jeg vilde tillade mig at gøre til den højtærede Minister og det ærede Udvalg, som faar med Sagen at gøre.

Landbrugsministeren (Sehæfted):

Sa, det er vist ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Præsto Amt's 4de Valgfreds (Bønlofte) udtalte, at dette Lovforslag, som jo foreligger væsentligt i samme Sikkelse som i forrige Rigsdagssamling, har været Genstand for en 1ste Behandling i Rior, som har udtrakt sig over mange Dage, og hvor der i det hele taget blev givet ærede Medlemmer en udtrakt Vejlighed til at ytre sig om deres Standpunkt til Loven, saaledes som det skal ske ved 1ste Behandling. Jeg kan derfor ganske være enig med det ærede Medlem i, at det var ønskeligt, om 1ste Behandling i Rar vilde strække sig mindre vidt, thi skønt det jo kan være meget heldigt at saa Anskuelserne frem, saa ville, hvis man atter i Rar saa stærkt skal præcisere de skarpe Modsigninger, som komme frem mellem ærede Medlemmer indbyrdes og imellem dem og Regeringen angaaende det forelagte Lovforslag, Forhandlingerne i Udvalget og senere ved 2den Behandling blive saa meget mere vanskelige. Det ærede Medlem stillede det Spørgsmaal til mig, hvorfor Lovforslaget om Ferskvandsfiskeri var blevet stilt ud fra det foreliggende Forslag. Jeg skal derom tillade mig at henvise til, hvad jeg sagde ved Lovforslagets Forelæggelse, idet jeg der henviste til, at Ferskvandsfiskeriet efter min Formening skulde behandles efter noget andre Synspunkter end dem, man maatte lægge til Grund ved Behandlingen af Saltvandsfiskeriet, og at Ferskvandsfiskeriet vistnok var blevet noget stiftmoderlig behandlet ved de tidligere Behandlinger af Fiskerispørgsmaalet. Dette troede jeg, man vilde kunne undgaa ved at gøre Ferskvandsfiskeriet til Genstand for et særligt Lovforslag, og jeg skal oplyse, at jeg har anmodet